

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
ŠIBENIK

Broj: K-DO-12/03
Šibenik, 11. srpnja 2003. godine
ZI/ZI

1 K-23/03-1

P
dne 11 I-03 u 12,15-6

ŽUPANIJSKOM SUDU

ŠIBENIK

Temeljem El. 42 st. 2 toč. 4 Zakona o kaznenom postupku, podižem

OPTUŽNICU

protiv:

RAJKA JANKOVIĆ, zv. Šice, sina pok. Stevana Janković i Ilinke Janković rodene Jelinić, rođenog 5. srpnja 1953. godine u Bobodolu, s prebivalištem u Srijemskim Lazama, ul. Danila Kovačevića broj 57, Srbina, državljanina Republike Hrvatske, radnika, oženjenog, oca dvoje djece, sa završenom osnovnom školom, u pritvoru Zatvora u Šibeniku do 13. srpnja 2003. godine po rješenju Županijskog suda u Šibeniku pod brojem Kv-78/03 od 27. lipnja 2003. godine i po rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske pod brojem II Kž-443/03-3 od 9. srpnja 2003. godine,

da je u razdoblju od kraja 1991. godine do vojno-redarstvene akcije «Oluja» 4. kolovoza 1995. godine, tijekom oružane agresije tzv. «JNA» i paravojskih snaga iz SR Jugoslavije te naoružanih srpskih paravojskih postrojbi protuustavne tvorevine tzv. «Republike Krajine» na Republiku Hrvatsku, na privremeno okupiranom području Republike Hrvatske u selima Općine Promina, protivno odredbi čl. 27, El. 32 i El. 33 Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. te protivno odredbi El. 51, El. 75 st. 1 i 2, čl. 76 i El. 77 Dopunskog Protokola uz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I), kao pripadnik srpskih paravojskih postrojbi protuustavne tvorevine tzv. «Republike Krajine», zlostavljao i zastrašivao civile hrvatske nacionalnosti, prijetio im, među njima Sirio strah i teror, pljačkao njihovu imovinu, te civilnu žensku osobu hrvatske nacionalnosti pokušao silovati, pa je tako:

1) u razdoblju od kraja 1991. godine do vojno-redarstvene akcije «Oluja» 4. kolovoza 1995. godine, iz kuća prognanih Hrvata za sebe uzimao, odnosio i traktorom svojoj kući odvezio kućanske aparate, namještaj i sve druge vrijednije stvari, napunivši tako kat svoje kuće s najmanje 10 škrinja za zamrzavanje, u prizemlju svoje kuće pohranio je veći broj televizora te veći broj raznih kućanskih aparata i namještaja,

2) u razdoblju od kraja 1991. godine do vojno-redarstvene akcije «Oluja» 4. kolovoza 1995. godine, naoružan s puškom i Eesto maskiran s vojničkom potkapom preko glave, gotovo svakodnevno dolazio u sela u kojima živjeli Hrvati i pri tome pucao po selima, govoreći za sebe da je vojvoda, a mještanima hrvatske nacionalnosti prijetio i govorio. «šta Eekate, Sta ne idete ča» i tako ih zastrašivao, od kojeg su zbog toga Hrvati od straha bježali iz sela i skrivali se po šumama,

3) točno neutvrdenog dana tijekom veljače 1992. godine u Bobodolu, naoružan automatskom puškom i maskiran s vojničkom potkapom preko glave, zajedno s još nekoliko naoružanih pripadnika srpskih paravojnih postrojbi, najprije provalio i nasilno otvorio zaključana vrata od dvorišta vlasništvo Šime Zelić, ispalivši pri tome jedan metak iz puške, a zatim s puškom u ruci držeći je u položaju na gotovs upao u kuću imenovanog, pa zatekavši u kući Šimu Zelić, njegovu suprugu Nedu, sina Vladu, nevjestu Ankicu te unuku Nedu tada staru tek 2 do 3 mjeseca, cijev automatske puške držao uperenu u svakoga od njih, hodajući desetak minuta s tako uperenom puškom u njih od jednog do drugoga i povlačeći zatvarač puške, a kada bi došao do djeteta Nede Zelić koja ležala u kolijevci i kada bi pušku uperio u nju te povlačio zatvarač puške njezinom ocu Vladi Zelić govorio da sada kaže je li ovo Hrvatska ili Srbija, cijelo vrijeme udarajući nogama o pod i glasno vičući da je to Srbija, i pri tome u više navrata inzistirao da izvrše zadatak zbog kojeg su došli, u Cemu ga spriječavao jedan od pripadnika srpskih paravojnih postrojbi, koji ga istjerao vani, a zatim se ponovno vratio u kuću s puškom u ruci u položaju na gotovs, opet govoreći i inzistirajući da izvrše zadatak zbog kojeg su došli, u Eemu ga ponovno spriječio i vani iz kuće istjerao onaj isti pripadnik srpskih paravojnih postrojbi, tako da su se gore imenovani od optuženika silno ustrašili,

4) točno neutvrdenog dana početkom 1993. godine u Marasovinama, naoružan poluautomatskom puškom i bajunetom na pušci, držeći ih preko leđa, došavši u kuću Nike Slavka Čavlina, pa zatekavši u kuhinji samu njegovu nevjestu Anđu Čavlina tada staru 29 godina, u namjeri da istu prisili na spolni odnos, rukama je uhvatio za gornji dio tijela te povukao k sebi i pri tome je grlio i ljubio, Eemu se ova opirala, a zatim je odbacio i stisnuo uza zid te rukama snažno obuhvatio i stisnuo preko njezinih ruku u predjelu prsiju, tako da se imenovana nije mogla opirati i braniti rukama, hvatajući je zatim i dirajući po drugim dijelovima tijela pustivši joj tako ruke, Sto je ista iskoristila te se otrgla i pobjegla iz kuće, glasno dozivajući pomoć, tako da je Anđa Čavlina upravo u strahu od optuženika sa svojom obitelji nedugo nakon toga napustila svoju kuću i 19. ožujka 1993. godine prešla na slobodni dio teritorija Republike Hrvatske,

5) točno neutvrdenog dana tijekom ljeta 1994. godine u Ljubotiću, naoružan automatskom puškom, sustigavši putem Dinku Karaga dok je vozio bicikl. znajući da se osobni automobil marke «Zastava» tip «Yugo» vlasništvo njezinog brata Željka Karaga nalazi u dvorištu kude Ivana Jurid koju su tada koristili pripadnici UNPROFOR-a, tražio od iste da mu dade ovaj automobil, pa kako mu ova odbijala dati automobil, revoltiran i ljut takvom njezinom odlukom, okrenut licem prema istoj, s udaljenosti od oko 2 metra, iz automatske puške neposredno uz same noge Dinke Karaga ispalio najmanje 20 metaka, od čega se ista silno ustrašila, nakon čega iz kuće Ivana Jurid izišli pripadnici UNPROFOR-a koji ga smirili i uputili kući.

6) točno neutvrdenog dana tijekom rujna 1994. godine u Ljubotiću, došavši u kudu Ante Paraća naoružan poluautomatskom puškom i bajunetom s još trojicom naoružanih pripadnika srpskih paravojskih postrojbi, i zatekavši u kudi Antinu suprugu Milku Parac tada staru 64 godine, pretpostavljajući da supružnici Ante i Milka Parac u kući imaju veći iznos novaca u DEM, s ciljem da iz kude uzme sav novac i druge vrijedne stvari, po prizemnom dijelu kude razbacivao i pretraživao stvari i pri tome držeći bajunetu u ruci od Milke tražio novac govoreći joj da će je ubiti ako mu ne dade novac, pa nezadovoljan što mu ova nije dala novac a niti ga je pretraživanjem pronašao, Sakom udario u lice imenovanu. izbijajući joj dva zuba. od Cega je ova pala, a zatim joj bajunetu ugurao u usta. prijeteci joj da će je ubiti, u Cemu ga spriječavali ovi ostali pripadnici srpskih paravojskih postrojbi. nakon Cega imenovanu zatvorio u jednu prostoriju u prizemlju, a on s ovom trojicom otišao na kat kuće. gdje razbacivao i pretraživao sve stvari kako bi pronašao novac i druge vrijedne stvari. od Cega se Milka Parać silno ustrašila pa je nakon toga upravo u strahu od optuženika sve do oslobađanja njezinog mjesta sa suprugom Antom tijekom svake noći spavala u kući Ivana Juric kod pripadnika UNPROFOR-a,

7) točno neutvrdenog dana krajem rujna 1994. godine u Ljubotiću, naoružan s puškom zajedno s još desetak naoružanih pripadnika srpskih paravojskih postrojbi. na očigled vlasnika ošt. Ante i Marije Bračić. za sebe pobrao sve grožđe u njihovom vinogradu od 1.200 Cokota. odvezavši sve tako pobrano grožđe traktorom svojoj kući,

8) točno neutvrdenog dana tijekom listopada 1994. godine u Ljubotiću. naoružan s puškom, u alkoholiziranom stanju, došavši u kucu vlasništvo Ante Bračić, pa zatekavši unutra Antu Bračić i njegovu suprugu Mariju te jednog crnca pripadnika UNPROFOR-a, driebi i okrećući pušku u rukama. prijetio Anti i Mariji Bračić da ih treba ubiti, govoreći im uz to «šta će vam u kući to crno prase», od Cega se Ante i Marija Bračić silno ustrašili, pa su upravo u strahu od optuženika narednu noć prespavali kod pripadnika UNPROFOR-a,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu, zastrašivao i terorizirao civilno stanovništvo te pljačkao njihovu imovinu,

pa da je time počinio kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratnog zločina protiv civilnog stanovništva. označeno i kažnjivo po El. 120 st. 1 OKZRH.

Stoga predlažem:

1. da protiv opt. Raika Janković produliite pritvor po osnovi iz El 105 st. 1 toč. 4 Zakona o kaznenom postupku (pročišćeni tekst «Narodne novine» broi 62/03 od 12. travnia 2003. godine),

2. da se pred tim sudom održi glavna rasprava,

3. da se na raspravu iz pritvora Zatvora u Šibeniku predvede opt. Rajko Janković,

4. da se izvedu dokazi ispitivanjem svjedoka **Anđe Čavlina** (list 44 i 45 spisa), **Nike Slavka Cavlina** (list 46 spisa), **Branka Cavlina** (list 47 spisa), **Ankice Zelić** (list 48 i 49 spisa), **Luce ParaC** (list 50 i 51 spisa), **Milke ParaC** (list 59 i 60 spisa), **Ante ParaC** (list 61 spisa), **Maše Markić** (list 65 spisa), **Vlade Zalić** (list 66 i 67 spisa), **Mare Barišić** (list 68 spisa), **Jakova Barišić** (list 69 spisa), **Jela Karaga** (list 71 spisa), **Dinke Karaga** (list 72 spisa), **Šime Zelić** (list 73 i 74 spisa), **Dinka Kević** (list 90 spisa), **Marka Bilandžija** (list 97 spisa), **Marije Bračić** (list 98 spisa), **Ante Bračić** (list 99 spisa), te pregledom izvodka iz kaznene evidencije na ime optuženika (list 53 spisa).

Obrazloženje:

Zbog postojanja osnovane sumnje da je opt. Rajko Janković počinio opisano kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz El. 120 st. 1 OKZRH, protiv istog je provedena istraga.

Ispitan pred istražnim sucem, opt. Rajko Janković je porekao učin opisanog kamenog djela. Optuženik je u svojoj obrani naveo da je sredinom 1992. godine u selo došlo nekoliko njemu nepoznatih osoba koje su u selo donijele i ostavile desetak poluautomatskih pušaka radi čivanja straža u selu, pa je i on zadužio jednu takvu pušku. Tijekom svibnja ili lipnja 1993. godine bio je mobiliziran u miliciju zv. «Krajine», kada je zadužio uniformu, automatsku pušku i 150 komada streljiva u okvirima. Tada je u «Teritorijalnoj obrani» razdužio onu poluautomatsku pušku koju je zadužio sredinom 1992. godine. Dok je bio u miliciji zv. «Krajine» bio je na straži u Oklaju, a u miliciji se zadržao do početka 1994. godine kada je prešao raditi u kuhinju, a stražu u Oklaju su Euvali pripadnici «Teritorijalne obrane». Nakon Sto je počeo raditi u kuhinji kod sebe je zadržao onu automatsku pušku, streljivo i uniformu. U kuhinji je tako radio sve do vojnoredarstvene akcije «Oluja» kada je napustio ovo područje, a automatsku pušku, streljivo, dvije bombe i uniformu je razdužio u Ranja Luci.

Optuženik je dalje iznoseći svoju obranu kazao da on nikoga nije maltretirao, da nikome nije prijetio i zastrašivao ga, te da ničije stvari nije ukrao, poričući tako učin opisanog kaznenog djela i radnji opisanih pod točkama 1 do 8.

Tako je u odnosu na točku 1) kazao da on nije ničije stvari krao i odvezio svojoj kuci. vac da je na traženje Nevenke Bilandijja i Ane Validžić, odvezao namještaj iz njihovih kuća kod sebe da ih sačuva. Naime, Nevenka Bilandžija je iz svoje kuće na slobodni dio teritorija Republike Hrvatske otišla 1995. godine, a Ana Validžić je otišla 1994. godine, pa je onda dio namještaja iz kuće Nevenke Bilandžija odvezao 1994. a dio 1995. godine, dok je stvari Ane Validžić odvezao 1994. godine. Ove je stvari odvezao kod sebe i ostavio ih na katu svoje kuće. Kada je on početkom vojnoredarstvene akcije «Oluja» otišao od kuće, ove su stvari ostale u njegovoj kuci na katu. On se 1998. godine vratio kući, pa je kod Nevenke Bilandžija u njezinoj kuci zapazio stvari koje je on iz njezine kuće odvezao kod sebe. no Nevenka Bilandžija mu je kazala da to nisu te stvari, već da je ona to kupila. U odnosu na točku 2) optuienik je kazao da on nikome nije prijetio niti ga zastrašivao, već da je sa svim mještanima iz svoga i susjednih sela bio u dobrim odnosima. Isto je tako optuienik porekao da je tijekom veljače 1992. godine na način opisan pod točkom 3) prijetio i zastrašivao obitelj Zelic. Kazao je da obitelj Zelic poznaje jako dobro jer da su iz istog sela. Početkom 1992. godine bio je kod obitelji Zelić, ali da ih obavijesti da ce selo Zelići i Matasi biti granatirano. pa da onda Vlade Zelić ode u ta sela i tamo obavijesti pripadnike MUP-a Republike Hrvatske da se sklone. Inače je s obitelji Zelić bio u dobrim odnosima i nikada im nije prijetio. U odnosu na pokušaj silovanja Ande Cavlina Sto je opisano pod točkom 4) optuženik je kazao da je dolazio kod obitelji Cavlina, da ih poznaje jako dobro, da je s Andinim suprugom Brankom radio. ali da Andu Cavlina nikada nije napao i pokušao silovati. Isto je tako optuženik porekao da je radnjom opisanom pod točkom 5) zastrašivao Dinku Karaga, navodeci da je jako dobro poznavao njezinog oca, a da je Dinku tijekom rata vidio samo jednom u njezinoj kuci. kada mu je ova pričala da je sklonila automobil njezinog brata, no o tome on je nije pitao. pa mu nije poznato gdje je ona sklonila bratov automobil. Nadalje je optuienik porekao da je na način opisan pod točkom 6) napao Milku Parac, navodeći da on uopce ne poznaje Milku Parac, niti zna o kome se radi, dodajući da uopce nije zadužio bajunetu. pa tim prije bajunetom nikome nije niti mogao prijetiti. Isto je tako optuženik porekao učin radnji opisanih pod točkama 7) i 8). navodeci da Antu i Mariju Bračić uopce ne poznaje.

Tijekom istrage ispitani su svjedoci Anda Cavlina, Niko Slavko Čavlina, Branko Cavlina, Ankica Zelic, Luca Parac. Milka Parac. Ante Parac, Maša Markic, Vlade Zelic. Mara Barišić, Jakov Barišić, Jela Karaga, Dinka Karaga, Šime Zelic. Dinko Kevic, Marko Bilandijja, Marija Bračić i Ante Bračić.

Svjedok Dinko Kevic je kazao da je do 27. siječnja 1993. godine bio kod kuće u Ljuboticu, kada je preko Miljevaca prešao na slobodni dio teritorija Republike Hrvatske. Optuienika je poznavao još od prije rata. buduci je iz susjednog sela. Dok je bio u Ljuboticu, optuienika je Cesto vidao u smb uniformi. naoružanog s automatskom puškom, a kada bi odlazio na polioaj tada je kod sebe imao poluautomatsku pušku. Optuienik je Cesto naoruian i s potkapom preko glave dolazio u njegovo selo. Za optuienika je dalje kazao da je bio glavni pljačkaš prominskih sela za vrijeme rata. Vidao ga je kako u traktoru «Tomo Vinković» iz kuca

vlasništvo prognanih Hrvata vozi razne stvari svojoj kući u Bobodole. Nakon vojnoredarstvene akcije «Oluja» baš ga je interesiralo što se nalazi u optučenikovoju kući, pa je tako na katu njegove kuće vidio 10 škrinja za zamrzavanje, pored toga se u kući nalazio veliki broj raznih kućanskih aparata i televizora od kojih su neke bile čak i u prostoru WC-a.

Nadalje, većina ispitanih svjedoka je kazala da su tijekom rata vidali optučenika, da je uglavnom bio u uniformi i naoružan s puškom, često je bio maskiran s vojničkom potkapom preko glave, pa je tako gotovo svakodnevno dolazio u njihova sela i pucao po selu. Optučenik je za sebe govorio da je vojvoda, a pripadnicima hrvatske nacionalnosti je govorio «šta čekate šta ne idete ča», prijetio im je i tako ih je zastrašivao. Od takvog ponašanja optučenika bio ih je silan strah, pa su stoga bježali iz sela i skrivali se po šumama kada bi optučenik dolazio u njihova sela. Ovakvo ponašanje optučenika je dakle opisala većina ispitanih svjedoka, a posebice Anda Čavlina.

Svjedoci Šime Zelić, njegov sin Vlade Zelić i nevjesta Ankica Zelić su u svojim iskazima naveli da su početkom Domovinskog rata ostali živjeti u svojoj kući u Bobodolu, zaseoku Zelića Torovi. Optučenika su poznavali još od ranije, budući su iz istog sela. Tijekom rata optučenik je često naoružan puškom dolazio u njihov zaseok i pucao po selu. U svom su iskazu suglasno opisali događaj iz veljače 1992. godine, kada je optučenik naoružan automatskom puškom i maskiran potkapom preko glave zajedno s još 3 do 4 pripadnika srpskih paravojnih postrojbi upao u njihovu kuću. Najprije su nasilno otvorili vrata od dvorišta, a zatim su ispalili jedan metak i upali u njihovu kuću. Pored njih u kući su još bili Neda Zelić Šimina supruga te Neda Zelić tada stara tek 2 do 3 mjeseca dijete Vlade i Ankice Zelić. Optučenik je držao pušku u položaju na gotovs a preko glave je imao vojničku potkapu. No, budući su ga dobro od ranije poznavali odmah su ga prepoznali, pa mu se svjedok Šime Zelić obratio njegovom imenom, nakon čega je optučenik skinuo potkapu s glave. Odmah je optučenik počeo s provokacijama pitajući gdje im je hrvatska zastava, zašto im ne gore tri svijeće već dvije i slično. Nadalje, opt. Rajko Janković je cijelo vrijeme pušku držao u ruci u položaju na gotovs. Cijev puške je držao uperenu u njih i tako desetak minuta šetao po kući s uperenom puškom u njih, a kada bi došao do djeteta Nede Zelić, koja se nalazila u kolijevci, uperivši pušku u nju, pitao bi njezinog oca Vladu da sada kaže da li živi u Hrvatskoj ili Srbiji. Cijelo vrijeme je optučenik udarao nogama o pod i vikao da je ovo Srbija. Uz to je u više navrata inzistirao da izvrše zadatak zbog kojeg su došli, u čemu ga spriječavao jedan od pripadnika srpskih paravojnih postrojbi, koji ga u jednom trenutku istjerao iz kuće. No, nedugo zatim opt. Rajko Janković se ponovno vratio u kući s puškom u položaju na gotovs i dalje inzistirajući da izvrše zadatak zbog kojeg su došli, u čemu ga opet spriječio onaj isti pripadnik srpskih paravojnih postrojbi. Imenovani svjedoci su dalje kazali da su se zbog takvog ponašanja optučenika silno ustrašili.

Svjedok Anda Čavlina je dajući svoj iskaz kazala da je početkom Domovinskog rata ostala u svojoj kući u Marasovinama sa svojim suprugom Brankom, svekrvom Nikom Slavkom, svekrvom i svojom kćeri tada starom pet godina. Njezin suprug se uglavnom krio u

šumi, pa je u kuci boravila uglavnom sa svekrom, svekrvom i svojom kceri. Optuženika je još od ranije vrlo dobro poznavala. buduci je on iz susjednog sela. Kada je počeo rat, u selo su dolazili pripadnici srpskih paravojnih postrojbi, a među njima je dolazio i optuženik. Za optuženika je kazala da je dolazio u selo gotovo svakodnevno, da je bio u uniformi «smb», naoružan poluautomatskom puškom, na kojoj je bajuneta uvijek bila otvorena. Nadalje je kazala da je optuženik Cesto preko glave imao vojničku potkapu, za sebe je govorio da je vojvoda, po selu je Cesto pucao, govoreći im «šta Cekate, Sa ne idete ča» i bio je najekstremniji među pripadnicima srpskih paravojnih postrojbi. U njihovu kuću optuženik je dolazio gotovo svakodnevno, oni su ga morali «dvoriti», sam je uzimao hranu i pice. Dok je tako bio u kuci Cesto je otvarao i zatvarao bajunetu i povlačio zatvarač pa se bojala da će iz puške opaliti i ubiti joj dijete.

Nadalje, svj. Anda Čavlina je posebice opisala događaj iz veljače 1993. godine kada ju je u kuci samu zatekao optuženik. Bila je u kuhinji i nešto radila. kada je u kucu «uletio» optuženik, na sebi je preko leđa imao poluautomatsku pušku s otvorenom bajunetom. Uglevavši je samu u kuci odmah joj je prišao i kazao «mogli bi sada», rukama ju je uhvatio za gornji dio tijela, povukao je k sebi te počeo ljubiti i grliti, ona se tome opirala i odgurala ga od sebe, optuženik ju je zatim stisnuo uza zid, rukama je stisnuo preko njezinih ruku u predjelu prsiju. tako da se nije mogla braniti. Uspjela se nekako oduprijeti i osloboditi ruku, a da se nije uspjela obraniti optuženik bi je sigurno silovao. Po navodima Anda Čavlina, optuženik je očito ugledavši njezinog svekra na vratima istu pustio i otišao iz kuce. Zbog ovoga događaja Anda Čavlina je bio silan strah, tako da ista nakon toga nikada nije ostajala sama u kuci. pa je bojeći se optuženika 19. ožujka 1993. godine sa svojom obitelji otišla iz svoje kuce na slobodni dio teritorija Republike Hrvatske.

U svom iskazu svjedok Slavko Niko Čavlina je kazao da je optuženika poznavao još od prije. tijekom rata dok je bio kod svoje kuce da je optuženik često kod njih dolazio, da je bio naoružan poluautomatskom puškom s otvorenom bajunetom na istoj. Jedne prigode dok je bio u dvorištu ispred kuce da je njegova nevjesta Anda izletjela iz kuce tražeći ponoc i vičući «u pomoć, caca u pomoć» i tada mu je uletjela u krilo. Iz kuće je bez bilo kakve riječi izišao optuženik.

Anda Čavlina je ispričala svome suprugu Branku Čavlina da ju je kritične prigode napao optuženik i pokušao silovati. pa je ovaj u svom iskazu to ponovio. govoreći ono što mu je dakle kazala supruga Anda. Nakon toga događaja njegova supruga Anda bojeći se da će je optuženik silovati, inzistirala da odu na slobodni dio teritorija Republike Hrvatske. što su oni i učinili.

U svom iskazu svjedok Dinka Karaga je kazala da je tijekom Domovinskog rata živjela kod kuce u Ljubotiću. Opt. Rajka Janković je upoznala kroz rat, buduci je isii Cesto naoružan dolazio u njezino selo. Zbog straha nije spavala u svojoj kuci, već kod Kaje Markić, a zatim kod pripadnika UNPROFOR-a, koji su koristili kucu vlasništvo Ivana Juric. Njezin brat Željko Karaga je imao osobni automobil marke «Zastava» tip «Yugo». Budući je njezin brat

bio na slobodnom teritoriju Republike Hrvatske, ona je njegov automobil sklonila u dvorište Ivana Jurić kod pripadnika UNPROFOR-a. Optuženik je saznao da se automobil vlasništvo njezinog brata nalazi u dvorišti Ivana Jurić pa je od nje tražio da mu taj automobil dade. Tako ju je optuženik jednom dok je vozio bicikl i bio naoružan automatskom puškom sustigao i od nje tražio da mu dade automobil. Sišao je s bicikla i od nje uporno tražio da mu dade automobil, no ona je to odbijala. Nastavila se kretati prema kući Ivana Jurić, a optuženik je nastavio ići s njom i dalje uporno tražeći da mu dade automobil. Uvidjevši da mu Dinka Karaga neće dati automobil, ljut i revoltiran takvom njezinom odlukom, skinuo je pušku s ramena, te okrenut licem prema njoj s udaljenosti od oko 2 metra iz puške ispalio najmanje 20 metaka neposredno uz same noge Dinka Karaga. Od toga se Dinka Karaga silno ustrašila, nakon čega su iz kuće Ivana Jurić izašli pripadnici UNPROFOR-a, koji optuženika smirili i uputili kući.

Milka Parać ispitana u svojstvu svjedoka je kazala da je tijekom cijelog rata zajedno sa suprugom bila kod kuće u Ljubotiću. Ona je više boravila u kući dok je njezin suprug uglavnom bio kod pripadnika UNPROFOR-a u kući Ivana Jurić. Opt. Rajka Janković je poznavala još od prije rata. Kada je počeo rat, optuženika je vidala naoružanog i u uniformi kako dolazi u njihovo selo. Kada bi dolazili u njihovo selo tada bi pucali, među tim naoružanim osobama prepoznavala bi optuženika. Tih naoružanih osoba su se bojali, tako da su bježali iz sela kada bi ovi došli.

U svom je iskazu Milka Parać posebice opisala događaj iz rujna 1994. godine. Naime, budući je njezin suprug prije rata radio u Njemačkoj kod kuće su imali skrivene uštedevine u iznosu od 33.000 DEM. Za to im je saznala Pera Parać, koja je to sigurno pričala drugima, pa se tako saznalo da oni imaju uštedevinu kod sebe u njemačkim markama. U rujnu 1994. godine, kada se iz polja vraćala kući u dvorištu je primjetila Eetvoricu naoružanih pripadnika srpskih paravojnih postrojbi. Među njima je trojicu prepoznala, od kojih je jedan bio i opt. Rajko Janković. Naredili su joj da uđe u kuću i sjedne na stolicu, što je ona u strahu i učinili, a za njom su u kuću ušla i njih Eetvorica. Opt. Rajko Janković joj je odmah kazao «di su novci, imaš», na što mu je ona odgovorila da nema novaca, a na to joj je optuženik kazao «gotova si». Opt. Rajko Janković je iza pojasa izvadio jednu bajunetu duljine oko 30-ak cm i s oštricom bočom po stolu, ponavljajući «gotova si» i cijelo vrijeme uporno od nje tražeći novce. Budući je uporno odgovarala da nema novaca, optuženik je ovoj ostaloj trojici kazao «očemo li je». U jednom trenutku opt. Rajko Janković ju je dva puta udario rukom u zube, i pri tome joj izbio dva zuba, od čega joj je iz usta odmah počela teći krv. I nakon toga optuženik je uporno od nje tražio da mu dade novce, što je ona odbijala, pa je onda optuženik oštricu one bajunete stavio joj u usta tražeći i tada da mu dade novce. Ošt. Milka Parać je dalje kazala da je prije toga sa suprugom sakrila novce u vinograd, a da su joj tada novci bili u kući, da bi ih zbog straha dala optuženiku i ovoj ostaloj trojici pripadnika srpskih paravojnih postrojbi. U jednom su je trenutku nakon toga zatvorili u jednu sobu, a oni su otišli na kat kuće. Dok su bili na katu kuće Eula je kako razbacivaju stvari po kući i očito traže novac, a ona se kriomice izvukla iz kuće i pobjegla kod pripadnika UNPROFOR-a u kuću Ivana Jurić. Kada su je onako krvavu vidjeli pripadnici UNPROFOR-a odmah su je pitali je li je to udario upravo opt. Rajko Janković. U strahu od optuženika, nakon toga je sve do oslobađanja njezinog mjesta tijekom svake noći sa suprugom Antom spavala u kući Ivana Jurić kod pripadnika UNPROFOR-a.

Iznoseći svoj iskaz Milkin suprug Ante Parac je kazao da je cijelo vrijeme rata sa suprugom bio u Ljubotiću. On se krio i uglavnom je bio kod pripadnika UNPROFOR-a. **Budući je prije rata radio u Njemačkoj, imali su uštedevinu u njemačkim markama, koje su sakrili u svoj vinograd. No, drugi su očito saznali da oni imaju uštedevinu. Dok je bio kod pripadnika UNPROFOR-a u kući Ivana Jurić do njih je došla njegova supruga sva krvava. Kazala im je da su je napali pripadnici srpskih paravojskih postrojbi, da je među njima bio opt. Rajko Janković, da joj je ovaj izbio dva zuba, da su od nje tražili novce i da joj je optuženik stavljao bajunetu u usta. Uočio je tada da je njegova supruga Milka bila jako uplašena. Nakon toga s pripadnicima UNPROFOR-a je otišao do kuće, no tamo više nisu nikoga zatekli, a sve stvari po kući su bile razbacane.**

Nadalje, svjedoci Marija Bračić i njezin suprug Ante Bračić su kazali da su tijekom rata živjeli kod svoje kuće u Ljubotiću. Optuženika su još od ranije poznavali, a tijekom rata je bio u uniformi i naoružan. U jesen 1994. godine, optuženik je s još desetak pripadnika srpskih paravojskih postrojbi pobrao sve grožđe iz njihovog vinograda u kojem se nalazilo 1.200 loza. Oni su s pripadnicima UNPROFOR-a gledali kako oni beru grožđe i kako ga optuženik traktorom odvozi svojoj kući, a oni im ništa nisu smjeli reći. Isto su tako oboje suglasno opisali događaj nakon toga, kada je optuženik tijekom listopada 1994. godine došao pijan i naoružan u njihovo selo. Govorio im je i prijetio da ih treba sve pobiti. S njima je bio jedan crnac pripadnik UNPROFOR-a, pa kada ga je vidio optuženik pitao ih je Sta će im to crno prase. Svjedoci su kazali da ih je tada bio strah i da bi ih optuženik možda i ubio da nije bilo onog pripadnika UNPROFOR-a. Ante i Marija Bračić su se zbog takvog ponašanja optuženika silno ustrašili pa su narednu noć prespavali kod pripadnika UNPROFOR-a.

Svjedoci su tijekom rata bili kod svoje kuće u selima Općine Promina i u svojim su iskazima pored ostalog opisivali stanje na tada okupiranom području, dok je jedino Marko Bilandžija tijekom rata bio na slobodnom dijelu teritorija Republike Hrvatske i o stanju na okupiranom području bio je upoznat preko drugih osoba.

Svjedok Dinko Kević je dakle viđao optuženika kako iz kuća prognanih Hrvata uzima i traktorom svojoj kući vozi razne kućanske aparate, namještaj i druge vrijedne stvari. Nakon vojno-redarstvene akcije «Oluja» u njegovoj kući je vidio mnoge od tih stvari, pa je tako na katu kuće vidio desetak škrinja za zamrzavanje, a u svakoj sobi je vidio po 2 do 3 televizora, od kojih su neki bili čak i u prostoru WC-a, pored ovih stvari u optuženikovoj je kući vidio i mnoge druge vrijedne stvari, koje je optuženik očito uzeo iz kuća prognanih Hrvata.

Nadalje, svjedoci koji su tijekom rata bili kod kuće u svom selu su suglasno navodili da je optuženik bio naoružan, da je tako naoružan dolazio u njihovo selo, Eesto je preko glave imao potkapu, no unatoč tome Sto je preko glave imao potkapu, budući su ga od ranije poznavali oni su ga prepoznali i zanju da je to bio baš opt. Rajko Janković, koji bi nakon što bi ga prepoznali znao skinuti potkapu. Optuženik je gotovo svakodnevno dolazio u njihovo selo i pucao po selu, govoreći za sebe da je vojvoda i prijeteći im da će ih ubiti i da odlaze.

Medu pripadnicima srpskih paravojnih postrojbi optuženik je bio najekstremniji, pa su ga ovi morali čak obuzdavati. Isto tako su i pripadnici UNPROFOR-a morali čestitati i braniti Hrvate na tom području upravo od opt. Rajka Janković. Upravo u strahu od optuženika i ostalih pripadnika srpskih paravojnih postrojbi Hrvati s toga područja su se čestitali kod pripadnika UNPROFOR-a, a naročito noću. Ovakvo ponašanje optuženika je posebice opisala Anda Cavlina

Svjedoci Šime Zelić, Vlade Zelić i Ankica Zelić su suglasno opisali događaj iz veljače 1992. godine, opisan pod točkom 3). Ovi svjedoci su dakle bili očevidci toga događaja, kojeg su uz to opisali na isti način.

Isto je tako i svjedok Anda Cavlina temeljito opisala događaj kada ju je početkom 1993. godine optuženik pokušao silovati, opisan pod točkom 4). Njezine je novode potvrdio svjedok Niko Slavko Cavlina, ističući kako je njegova nevjesta Anda Cavlina doživjela pomoć, izletivši iz kuće i uletivši njemu u krilo, a upravo je nakon toga iz kuće bez izgovorene bilo kakve riječi izišao optuženik.

Dinka Karaga je opisala događaj pod točkom 5), dok su Milka Parać i njezin suprug Ante Parać opisali događaj pod točkom 6). Ovi su svjedoci također temeljito opisali ove događaje čiji su bili očevidci.

Svjedoci Ante i Marija Bračić su bili očevidci događaja opisanih pod točkama 7) i 8), pa su ove događaje suglasno i na isti način opisali.

Iskazi svjedoka su međusobno povezani, nisu kontradiktorni jedni drugima, već naprotiv se međusobno potkrijepljuju. Uz to, svjedoci koji su bili očevidci istog događaja, taj su događaj temeljito opisali na isti način.

S druge pak strane optuženik je iste događaje opisivao na bitno drugačiji način, poričući počinjenje kaznenog djela, očito s ciljem izbjegavanja kaznene odgovornosti. Uz to je obrana optuženika i nelogična. Naime, isti se pored ostalog branio da je on saznajući da će pripadnici srpskih paravojnih postrojbi granatirati tada okupirana sela Zeliće i Matase, čak otišao kod obitelji Zelić da obavijeste pripadnike MUP-a Republike Hrvatske navodno stacionirane u Zelićima i Matasima da se školne. Ovakva je obrana optuženika ne samo nelogična, već je i suprotna suglasnim iskazima svjedoka Šime, Vlade i Ankice Zelić, koji su događaj opisan pod točkom 3) opisali bitno drugačije od optuženika.

Obrana je optuženika suprotna suglasnim iskazima većeg broja svjedoka, uz to je i nelogična, pa je kao takva neprihvatljiva.

Cijeneći sve izneseno, obranu optuženika, iskaze ispitanih svjedoka i ostale dokaze priložene spisu, za utvrditi je da je opt. Rajko Janković počinio sve radnje opisane u Einjencičnom opisu kaznenog djela.

Takvim je ponašanjem optuženik protivno odredbi El. 27, El. 32 i El. 33 Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. te protivno odredbi El. 51, El. 75 st. 1 i 2, El. 76 i El. 77 Dopunskog Protokola uz Ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I), kršeći dakle pravila međunarodnog prava, za vrijeme oružane agresije tzv. «JNA» i paravojnih snaga iz SR Jugoslavije te naoružanih srpskih paravojnih postrojbi protuustavne tvorevine tzv. «Republike Krajine» na Republiku Hrvatsku, na privremeno okupiranom području Republike Hrvatske u selima Općine Promina, kao pripadnik srpskih paravojnih postrojbi protuustavne tvorevine tzv. «Republike Krajine», u razdoblju od kraja 1991. godine pa sve do vojnoredarstvene akcije «Oluja» 4. kolovoza 1995. godine, nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu hrvatske nacionalnosti, zlostavljao ih, zastrašivao ih, prijetio im, među njima Sirio strah i teror, pljačkao njihovu imovinu te iensku osobu hrvatske nacionalnosti pokušao prisiliti na spolni odnos.

Tako je optuženik počinio utuženo kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120 st. 1 OKZRH, za koje je kriv pa je stoga ova optužnica opravdana i na zakonu utemeljena.

Opt. Rajko Jankovića je dakle počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz El. 120 st. 1 OKZRH. To kazneno djelo je činio u jednom kontinuitetu od kraja 1991. godine pa sve do vojnoredarstvene akcije «Oluja» 4. kolovoza 1995. godine i to na krajnje grub i okrutan način. Cijeneći navedeno, teiinu ovog kaznenog djela i posebno teške okolnosti kaznenog djela, optuženiku je nužno produljiti pritvor zbog razloga navedenih u El. 105 st. 1 toč. 4 Zakona o kaznenom postupku (pročišćeni tekst «Narodne novine» broj 62/03 od 12. travnja 2003. godine).

ZAMJENIK ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

U prilogu: - spis Županijskog suda u Šibeniku Kio-36/03.

POUKA O PRAVU NA PRIGOVOR

Protiv ove optužnice dozvoljen je prigovor u roku od 8 dana, od dana prijema pismenog otpravka iste.

Prigovor se podnosi u tri istovjetna primjerkn ovom sudu, a o istom odlučuje Vijeće Županijskog suda u Šibeniku.

DN-a:

- 1. Okr. Rajko Janković, Zntvor Šibenik**
- 2. Branitelj Miloš Brkić, odv. Šibenik**

Handwritten signature

Handwritten text

...m da sam danas, 12. 11. 2017 (datum ispisati)

pravak označen na prednjoj strani

PRIMATELJ
Handwritten signature

la primatelj NIJE ZATEČEN na mjestu gdje
viti otpravak ni nakon ostavljene pismene
la radi dostave bude u određeno vrijeme u
i odnosno nasvomradnom mjestu, dostava
a predajom otpravka odraslom članu do-
primatelja — domaru zgrade — susjedu —
slenoj na istom mjestu s primateljem —
itenoj za primanje otpravka.

(prezime i ime te osobe)

imatelj nepismen, ili nije u stanju potpisati se,
e ispisati njegovo ime i slovimadan primitka
om zašto primatelj nije stavio svoj potpis).

dostavljača u slučaju neisporuke

...slovima dan primitka
ašto primatelj nije stavio svoj potpis).

avljajača u slučaju neisporuke

menom zasto primatelj nije stavio

vljača u slučaju neisporuke: